

Barbora Sedláková: PŘED PREMIÉROU!

Začalo to nevinným nápadem jít načerpat divadelní atmosféru do mého oblíbeného divadla. Vstoupila jsem do vestibulu před pokladnou a nevěděla, proč tu vlastně jsem. Na zdi vedle mě stálo velkými písmeny: ZVEME VÁS NA ZÍTŘEJŠÍ PREMIÉRU! Potom mi zrak padl na velké, těžké, zamčené dveře vedoucí po schodech dolů až do foyer. Vždycky jsou zamčené. Škoda. Jen na chvilku jsem zatoužila moci jimi nepozorovaně proklouznout a zavřela oči. Když jsem je znovu otevřela, nevěřila jsem, že to, co vidím, by mohla být pravda. Dveře tu sice stále byly, ale otevřené dokořán, jakoby mě přímo zvaly, ať vstoupím. A já je poslechla. Tiše jsem vklouzla dovnitř a seběhla schody. Ve foyer jsem se rozhlédla. Co teď? Mohla bych zkusit projít celé divadlo, každou chodbičku, šatnu, zákoutí. Prohlédnout si maskérnu, kostymérnu a důkladně prozkoumat každičkový kostým a paruku. Nevěřila jsem svému štěstí. Vbíhající do prvních dveří, na které mi padl zrak, došlo mi, co když páchám nějaký trestný čin? Nemám tu přece vůbec co dělat. Moje zvědavost byla ale silnější. Asi po hodině či dvou jsem už měla celé divadlo prozkoumané od půdy až po sklep a zrovna jsem se chystala vrátit po schodech nahoru, když jsem uslyšela hlasy. Blížily se. „Copak tady děláte, slečno? Tady nemáte co pohledávat, za pár minut začíná zkouška, zítra máme premiéru!“ Přísně vypadající žena s deskami a spoustou papírů v ruce si mě změřila. „Pardon, já ... Nemohla bych, prosím, zůstat na zkoušku? Slibuji, že budu tiše.“ Žena z mého tónu zřejmě pochopila, že se mě jen tak nezboví, a tak mě odvedla nahoru na balkon, kde mě usadila, a asi pětkrát mi důrazně vysvětlila, že jestli jednou ceknu, osobně mě vyvede. Ujistila jsem jí, že chápu a ona spěšně odešla. Za pár minut jeviště ožilo. Začalo po něm pobíhat mnoho vyděšeně a nervózně vypadajících postav. Jedna žena přeběhla jeviště nejméně pětkrát. Nejprve v tričku a džínách, podruhé v kostýmu z dob první republiky, pak zase s rybářskými rekvizitami a v klobouku, poté zahalená v podivném šálu a nakonec opět ve svém původním oblečení. Najednou se na jevišti objevil asi čtyřicetiletý muž, sebevědomě přešel jeviště a usedl do mírného přítmi třetí řady. Byl to režisér. Zkoušení začalo. Na „place“ se střídaly postavy, dramaticky vykřikující své repliky. Občas byly opraveny režisérem a hrálo se dál. V jednu chvíli jsem se přistihla, jak koukám s pusou dokořán. Přibližně po dvou hodinách scéna potemněla a spadla opona. Režisér se zvedl, vyskočil na jeviště, rozhrnul oponu a zmizel za ní. Sál byl najednou tichý a prázdný. Pouze ze šaten bylo slyšet tlumený smích a nejrůznější hlasy. Ještě chvíli jsem seděla bez hnutí, pak jsem se opřela do pohodlného křesla a zavřela oči. Snažila jsem se co nejvíce vnímat onu úžasnou atmosféru a zapamatovat si každý detail tak, aby vše zůstalo v mé paměti. Otevřela jsem oči, ale už jsem neseděla v hledišti, stála jsem před pokladnou a koukala na pokladní, která si mě divně prohlížela. Spěšně jsem pozdravila a vyběhla na ulici. „Ty máš ale štěstí,“ pomyslela jsem si „Jiní za takový zážitek platí a tobě stačí zavřít oči.“